

Petr Mecner / Persona Věž

Zatím všechny výstavní prezentace, které jsme v tomto specifickém prostoru mohli vidět, měly jeden společný jmenovatel, a to že reagovaly na atributy místa a víceméně byly přímo pro konkrétní místo vytvářeny.

Ne náhodou se můžeme pokusit o personifikaci tohoto prostoru, věž, v níž se právě nacházíme, polidštit a označit ji za svým způsobem spoluautora všech těchto realizací.

Pokud by se někdo pokusil popřít takto silný vertikální prostor, vedla by jeho snaha nejspíš k jistému nezdaru, protože už jenom tím, že by se snažil vizuálně komunikovat v rámci věže, nemohl by zároveň nepoužívat jazyk této věže nebo se k němu aspoň nevyomezovat.

Nejinak je tomu i v případě práce, jejíhož oficiálního otevření máme nyní tu čest být účastni, a odpovídá tomu i sám lakonický název výstavy.

Zatímco objekty a instalace, které tu za poslední dva roky bylo možno shlédnout, uchopovaly tento prostor jako místo, pro něž je třeba vytvořit artefakt nový, uspořádáním věže inspirovaný, v případě křídové kresby Karin Šrubařové, nanášené přímo na zdivo, je tomu ještě trochu jinak.

Nejedná se tu totiž ani o doplněk či invazi dovnitř věže, nýbrž o situaci, kdy distance mezi tímto místem, touto věží, a dílem zde vytvořeným je umněšena natolik, že se dílo stává součástí věže a věž na oplátku zase samotným dílem.

Věž kostela sv. Jana Křtitele tady stojí a je zde přítomna od 17. století. Nyní jakoby se opět o cosi víc a sama za sebe hlásila ke slovu - jako by na sebe upozorňovala: "Jsem tady! Jsem to já, kolem jejichž stěn stoupáte vzhůru na můj vrchol.,,

Nejen cihly či omítka, ale i dělicí trámův či schodiště vstupují tiše a nenuceně do kompozice a kresbu (křidu), která vztahy mezi nimi zvýrazňuje, ony na oplátku v sobě skrývají. Někdo tak může křidovou šrafuru lehce přehlédnout, jiný ji možná bude považovat za jakýsi mimoděk opomenutý pozůstatek po dělnících či bůhví po kom.

Pokud však nebudeme chodit po světě se zavřenýma očima a nebudeme líní dívat se kolem sebe, potom v kontextu jedné stěny a měřítku několika pater začne se kresba jevit nejprve jako tvar či ornament, aby nakonec ne v jedné, ale hned ve čtyřech stěnách, a tedy celém vnitřním prostoru věže, spojila se v skoro až neviditelný plášť, který toto místo zahaluje i zvýrazňuje najednou. Do něj vrůstá a zároveň se v něm schovává.

Jako sekundanti účastníme se té jemné koexistence a prorůstání jednoho v druhé nyní i my a jsme tak svědky tichého a neslyšného dramatu, kde hlavní roli hraje tato věž, přičemž druhou hlavní roli hraje ta samá, jen v některých částech zvýrazněná, opět tato věž.

Autorka svou prací neokázale a jakoby mimoděk podtrhuje jak dominanci výšky, tak i samotné stěny, schodiště, trámy, bez nichž by ono místo nahoře - místo, které dokáže vidět do krajiny i být viděno - nebylo myslitelné.

Křidová šrafura se tu ve smyslu rukopisu v rozsáhlých plochách vtiskuje přímo do vnitřního zdiva. Označující promítá se tak v označované a křída, která má označovat věž, stává se samotným zdivem věže a my, jakožto diváci jsme najednou konfrontováni se skutečností, kterou již tolik považujeme za samozřejmou, že ji snad ani často nejsme schopni vidět, respektive že ji jsme schopni už dávno nevidět.

Kdybychom se nejen této věži, ale i nějaké zcela obecné věži, snažili přiřadit jazyk, kterým by byla schopna komunikovat a jej chápat, potom kresba a struktura, v níž se nyní ocitáme jak my, tak právě i tato konkrétní věž, byla by sdělovacím prostředkem, jemuž by byla schopna dobře rozumět a který by jí byl, a tedy i je, vlastní.